

NICOLE BOYLE RØDTNES

Star Girl

STAR GIRLS KÆRESTE

ILLUSTRERET AF ANITA SØLVER

★ ★
Alvida
★

Mit navn er Nanna.

*For et år siden lagde jeg en video på
YouTube. Efter det gik det stærkt. Min sang
blev et hit. En producer ringede, og med et
blev jeg kendt. Så flyttede mine forældre og
jeg. Nu bor jeg i Ryhavn. Og her er det kun
mine bedste venner Luna og Anton, der
ved, at jeg er Star Girl.*

En hård uge

”Tusind tak! I har været et fantastisk publikum!” Jeg vinker ud mod salen.

Mine mange fans hujer. Jeg er netop blevet færdig med mit femte ekstranummer. Det er sjette dag i denne uge, jeg optræder. Heldigvis går der et stykke tid, inden jeg skal optræde igen. Jeg elsker at synge, men jeg kan godt mærke, at de mange shows tapper mig for energi.

Jeg er så træt, at jeg kunne falde i søvn lige her midt på scenen.

Jeg bukker en sidste gang og går ud
backstage.

”Du var rigtig god!” siger Anton.

”Tak!” Jeg synker sammen i sofaen. ”Og
tak, fordi du tog med.”

”Det var så lidt,” siger han.

”Du må have kedet dig,” siger jeg. ”Nu
når Luna ikke var her.”

Luna plejer at være med til alle mine
koncerter. Men i aften skulle hun til sin
mormors fødselsdag.

”Nej, det var fint,” siger han. ”Din musik
bliver man aldrig træt af.”

Det banker på døren. Min manager, Ty, stikker hovedet ind.

”Bilen er klar, når I er.”

Jeg nikker.

Jeg glæder mig allerede til at komme hjem i seng.

Jeg ser på stolen, hvor mit normale tøj ligger.

”Er hallen tom?”

Ty nikker.

”Så tror jeg bare, vi tager afsted nu.”

”Okay,” siger han.

”Men skal du ikke skifte først?” spørger Anton.

”Alle er gået,” siger jeg. ”Så det går nok denne ene gang. Jeg er vildt træt.”

Gemt bag en bil

Anton nikker, og så går vi. Jeg ryster af træthed. På vej ned ad trappen op til hallen glider jeg.

Anton er hurtig. Han griber mig og redder mig fra at lande på røven.

”Tak,” siger jeg og kommer op at stå igen.

”Det var så lidt.”

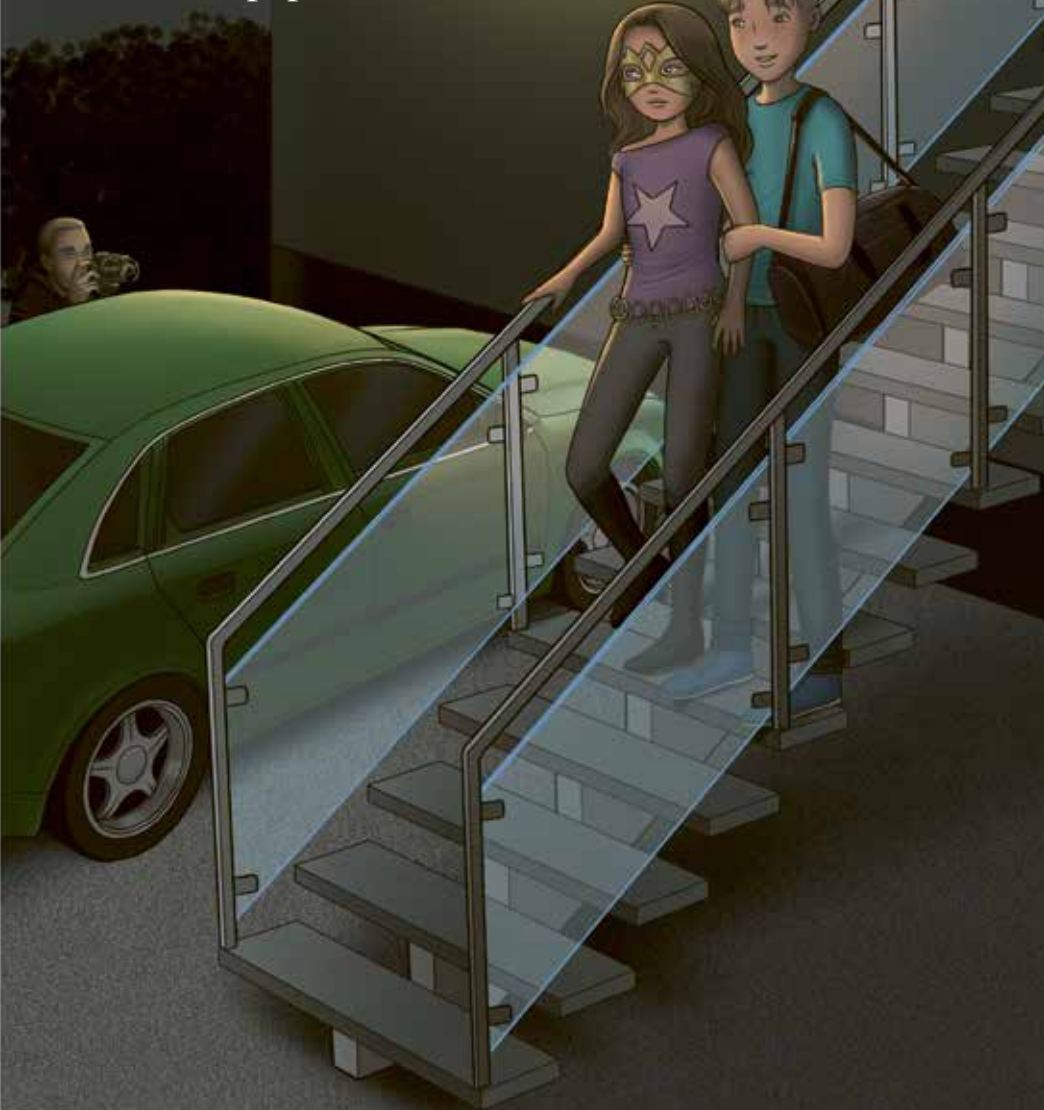
Så ser jeg et lysglimt.

”Hvad var det?” Jeg kigger mig omkring.

Så får jeg øje på ham.

Han er klædt i sort og står halvt gemt bag en bil med et stort kamera i hånden.

En fotograf.
En paparazzo.

”Hurtigt!” siger Ty og åbner døren til bagsædet.

Vi løber hen mod bilen. Blitzten blinker igen og igen.

Så snart vi er inde i bilen, smækker Ty døren.

Jeg sukker lettet.

Her bag de tonede ruder kan vi endelig være i fred.

”Det var godt, at du beholdt masken på,” siger Anton.

”Måske,” mumler jeg. ”Hvis jeg bare havde været Nanna, havde han nok ikke gidet tage billeder.”

”Jeg taler med vagterne,” siger Ty. ”De har tydeligvis ikke tjekket området godt nok.”

”Jeg kører en omvej,” siger Ty. ”Vi er nødt til at være sikre på, at han ikke følger efter os.”

Jeg nikker bare. Jeg er for træt til at sige noget. Jeg ville jo bare gerne hurtigt hjem og sove. Nu kommer der til at gå længere tid, før jeg er hjemme.

”Det er jeg ked af, Nanna,” siger Anton.

”Det er, hvad det er,” siger jeg. ”Det hører med.”

”Bliver du ikke træt af det?” spørger han.

”Jo,” siger jeg. ”Helt vildt.”

Det er en af de få ting, der kan få mig til at tvivle på, om jeg har lyst til at blive ved med at være Star Girl.

